

**மன்னிப்புப்பெற பாவத்தை
அறிக்கையிடுதல்
அத்தியாவசியம்**
**CONFESSION OF SIN ESSENTIAL TO
FORGIVENESS**

“நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால், பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து எல்லா அநியாயத்தையும் நீக்கி நம்மை சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் உண்மையும் நீதியும் உள்ளவராயிருக்கிறார்” – 1யோவான் 1:9.

அப்போஸ்தலர் யோவான் அவிசவாசமான உலகத்திற்கோ, அநீதிமான்களுக்கோ, பொதுவாக பாவிகளுக்கோ இதை எழுதவில்லை. மாறாக, கிறிஸ்துஇயேசுவுக்குள் நீதிமானாக்கப்பட்டு, பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டவர்களையே முன்னிலைப்படுத்தி எழுதுகிறார். அவர் தன்னையும் இந்த வகுப்பாரோடு சேர்த்துக்கொண்டு, “நாம்” என்ற பன்மைச்சொல்லை உபயோகப்படுத்துகிறார். இதையும் இதுபோன்ற மேற்கோள்களையும், பொதுவாக பாவிகளுக்கு பொருத்திப்பாற்ப்பது இரண்டு முக்கியமான காரியங்களில் தீங்கை ஏற்படுத்தும்.

முதலாவதாக, இது, ஆவியில் புத்துயிர் பெறாதவர்களுக்கு தீங்கை வருவிக்கும். இதன்படி, சபைக்கும் உலகத்திற்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை என்ற கருத்து சிலரால் முன்வைக்கப்படுகிறது. மேலும் அதேமாதிரியான கருத்து உடையவர்கள் தங்கள் அனுதின மீறுதல்களுக்காக மன்னிப்பு பெற தேவனிடத்தில் ஜெபத்தில் அணுகுகிறார்கள். இவ்வாறாக, இது ஒப்புரவாக்குதலின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தின் அவசியத்தை புரிந்துகொள்வதற்கும், அதோடுகூட, கிருபையின் உடன்படிக்கையாகிய பலியின் உடன்படிக்கைக்குரிய நிபந்தனையின்கீழ், கார்த்தரோடு உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் தீர்மானமாக நுழைய சிலருக்கு தடையை ஏற்படுத்துகிறது(சங்கீதம் 50:5). மாறாக, “பிரியமானவருக்குள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு”, “தேவபுத்திரர்களாக” நடத்தப்படும் முன்பாகவும், அது தொடர்பான சிலாக்கியங்களாகிய, ஜெபம், தேவஐக்கியம், தெய்வீக பாதுகாப்பு அல்லது அவர்களது நடவடிக்கைகளில் தெய்வீக மேற்பார்வை, அனுதின மீறுதலுக்காக நீதிபராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் புண்ணியங்கள் மூலம் மன்னிக்கப்படுதல் போன்றவைகளை அனுபவிப்பதற்கு முன்பாக, மனந்திரும்புதலும், கிறிஸ்துவை தங்கள் சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்வதும் மிகவும் அவசியம் என அனைவருக்கும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவதாக, சில கிறிஸ்தவர்களுடைய கடந்தகாலத்து பாவங்கள் கார்த்தரால் கிருபையாக மன்னிக்கப்பட்டு, அவர்கள் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் நுழைந்தபிற்பாடு, இவர்கள் தாங்கள் ஒருபோதும் பாவம்செய்வதில்லை என்று கூறிக்கொள்ளும் உச்சநிலைக்கு

சென்றுவிடுவதால், இந்த மேற்பார்வையிடுதலானது அவர்களுக்கு தீங்கு விளைவிப்பதாக அமையும். ஆகவே, “பரிபூரணர்கள்” என்று தங்களை அழைத்துக்கொள்பவர்களுடைய மிகத்தவறான நோக்கங்களையும் மற்றும் போதனைகளையும் நாம் பெற்றிருக்கிறோம். எவ்வாறெனில், தற்போது வெறுமனே பரிபூரணர்களாக கருதப்படாமல், நிஜமாகவே தங்கள் சிந்தையிலும் சொற்களிலும் செயல்களிலும் பரிபூரணர்களாக இருக்கிறோம் என்று சொல்வதால் தங்களைத்தாங்களே வஞ்சித்துக்கொள்வதோடு, அப்போஸ்தலர் நம் திறவுசனத்தில் பிரகடனம்செய்வதுபோல், அநேக கொடிதான தவறுகளுக்கு பொறுப்பாளிகளாக தங்களை நிலைநிறுத்துகிறார்கள்.

உண்மை ஐக்கியத்தின் அடிப்படை

அப்போஸ்தலர் இந்த நிருபத்தை எழுதுகையில், தன்னுடைய நோக்கத்தைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்; “உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படி இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறோம்” என்கிறார். கிறிஸ்தவர்களில் மிகவும் பெரும்பாலானோர், அவர்கள் அடைந்திருக்கவேண்டிய முழுமையான மகிழ்ச்சி, சமாதானம் மற்றும் ஆசீர்வாதங்களை ஒருபோதும் அனுபவிக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்க உண்மையாயுள்ளது. மிகுதியான ஜனங்கள் கிறிஸ்தவ போதனையின் முதல் தத்துவங்களின் வீரியத்தைக் குறைத்து, நீர்த்துப்போகப் பண்ணியதில் திருப்திப்பட்டுக்கொள்கின்றனர். ஆகவே அப்படிப்பட்டவர்கள் “கிறிஸ்துவுக்குள் குழந்தைகள்” என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் அறிக்கையிடுகிறார்(1கொரிந்3:1,2; எபி 5:12-14). அவர்கள் கார்த்தரிடத்தில் எந்த உறவிலிருந்தாலும் ஆசீர்வாதமடைவார்கள் என்றபோதிலும், கிறிஸ்துவின் நிறைவான வளர்ச்சியின் அளவுக்குத்தக்கதாக பூரண புருஷராகும்வரைக்கும், கிருபையிலும் அறிவிலும் வளர்ச்சிஅடையும்பொழுது கிடைக்கும் நிறைவான மகிழ்ச்சியை அவர்களால் அடையமுடியாது. அப்போஸ்தலர் அவர்களுக்கு நிருபம் எழுதியதன் நோக்கம் என்னவெனில், விசுவாசிகளின் தூய்மையான மனங்களை தூண்டிவிட்டு, அவர்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள சிலாக்கியங்கள்மேல் கனிகூறவும், உற்சாகமடையவும், அதன் விளைவாக வளர்ச்சியடைந்து முன்னேறவேண்டும் என்பதேயாகும்.

அப்போஸ்தலர், சத்தியம் மற்றும் நீதியை வெளிச்சமாகவும், பாவம் மற்றும் தீமையான ஒவ்வொன்றும் எதிர்க்கும் இருளாகவும் அடையாளப்படுத்தும் கார்த்தராகிய இயேசுவின் மாதிரிகையைப் பின்பற்றினார். தேவன்தாமே பரிபூரண வெளிச்சமாக இருக்கிறார், “அவரிடத்தில் எவ்வளவேனும் இருளில்லை”, பாவமில்லை, அபூரணத்தன்மை இல்லை. இந்த சிந்தனை நம் மனதில் இருந்து, தேவனிடத்திலான ஐக்கியத்தில் நாம் வளரும்போது, அதாவது நன்மை மற்றும் தூய்மையின் வழியில் வளர பெரும்தாகும் கொள்ளும் அதேவேளையில், நமது ஜீவியத்தின் வழிமுறை பாவம் நிறைந்ததாக இருளடைந்திருக்குமானால், நாம் தேவனோடு நடக்கிறோம் என்றும், அவரோடு ஐக்கியம் கொண்டிருக்கிறோம்

என்றும் மற்றவர்களிடம் சொல்லுவதும், நம் இருதயத்தில் கற்பனை செய்வதும் பாவமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களையும் மற்றவர்களையும் வஞ்சிக்கிறார்கள். தேவனை அவர்கள் வஞ்சிப்பதில்லை, மேலும் “வெளிச்சத்தில் நடப்பவர்கள்” அனுபவிக்கின்ற ஆசீர்வாதங்களை இவர்கள் அடைவதில்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தேவனோடு ஐக்கியத்திலும் இசைவாகவும் வெளிச்சத்தில் நாம் நடக்குமளவுக்கு, ஒத்த மனநிலையுள்ள மற்ற அனைவரோடும் ஐக்கியமாபிருப்பதைக் கண்டுகொள்ளமுடியும். ஆகவே நாம் “காண்கின்ற சகோதரனை நேசியாவிடில், அதாவது அவர்களோடு ஆவிக்குரிய சந்தோஷங்களையும் ஐக்கியத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாவிடில், தேவனிடத்திலான நம் ஐக்கியத்திலும் இசைவிலும் நாம் முழுமையடையவில்லை என்பதையே காட்டுகிறது.

ஆனால், “சகோதரர்கள்” என்பவர் யாவர்? அவரது நாமத்தின்பேரில் உரிமை கொண்டாடுவோரில் எல்லாருமே உண்மை சகோதரர்களாக இருக்கமுடியாது என்று நம் கர்த்தர் நமக்கு கூறியிருக்கிறார். என்னைநோக்கி, “கர்த்தாவே கர்த்தாவே என்று சொல்லுகிறவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை” (தம் சகோதரனாகவும், உடன்சுதந்தரவாளியாகவும் அங்கீகரிப்பதில்லை). பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே பரலோகராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பான்” ஆகவே நமது செய்கைகளின் நிமித்தமாகவே அன்றி, நம் வெளித்தோற்றத்தில் பலர் அறிய கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்வதால் மட்டும் கர்த்தரால் நாம் அங்கீகரிக்கப்படமாட்டோம். “என் சகோதரன் யார்?... பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவன் எவனோ, அவனே எனக்குச் சகோதரனாய் இருக்கிறான்” என்று மீண்டுமாக அவர் கூறுகிறார்— மத்7:21; 12:48–50.

ஆகவே நாம் கிறிஸ்துவின் நாமத்தை பிதாவுடனான ஐக்கியத்தின் ஆதாரமாக தரித்துக்கொண்டிருந்து, இதனால் ஒளியில் இருக்கிறோம் என்று கூறும் எல்லாரோடும் ஐக்கியத்தை எதிர்்பார்க்கக்கூடாது. பிதாவின் சித்தம்செய்ய தேடுகிறவர்களையும், அவர் நிமித்தமாக ஊழியஞ்செய்கிறவர்களையும், அவரது வார்த்தையின் அறிவுரைகளுக்கேற்ப முன்மாதிரிகையாக தங்கள் செய்கைகளாலும், வெளிப்படையாக தங்களை தேவ ஊழியராக காண்பிக்கிறவர்களோடேயே இந்த உண்மை ஐக்கியத்தை நாம் எதிர்நோக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட எல்லோருக்குமிடையே மறைவான அல்லது வெளிப்படையான ஐக்கியத்தின் பிணைப்பும், உறவும் இருக்கவேண்டும். இந்த பிணைப்பே கர்த்தருக்குள்ளான ஒரே விசுவாசமும், ஒரே ஞானஸ்நானமும் ஆகும்.

குணத்தில் குறைபாடுகளும், பிழைகளும் பாவங்களே

நம் கர்த்தருக்கும், நமக்கும், அவரது ஆவியைப்பெற்ற அனைவருக்குமிடையேயான இந்த ஐக்கியமானது, நம் ஆற்றலை

பிரயோகித்து அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி, நாம் ஒளியில் நடப்பதை அடிப்படையாகக்கொண்டே அமைகிறது. இது பாவத்தின் அபூரணத்தன்மைகளிலிருந்து முழுமையாக விடுதலை பெறுவதை குறிக்காது. நம்முடைய கிருபையின் உடன்படிக்கையின் கீழ் எந்தளவுக்கு மனப்பூர்வமான பாவம்செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே பாவமாக உள்ளதே தவிர, மற்றெந்த பாவமும் நமக்கெதிராக சுமத்தப்படுவதில்லை. நம் மாம்சத்தின் பலவீனங்களாலும் பலவகைப்பட்ட சோதனைகளின் காரணமாகவும், பாவத்தினிமித்தமாக சுதந்தரித்துக்கொண்ட இயல்பான சிந்தையினாலும், மீறுதல்களையும் பிழைகளையும் தவிர்ப்பது நம்மால் கூடாத காரியமாகிவிட்டது. இவைகள் நம் திறவுசனத்தில் உள்ளதுபோன்று, பாவங்கள் என்று முறையாக அடையாளம் காணப்படலாம். உள்நோக்கமின்றி இது செய்யப்பட்டபோதிலும், “நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுவதே பாவம்”.

ஆனால் கிருபையின் உடன்படிக்கையின் கீழ்,

கர்த்தருடைய ஜனங்களின் நிமித்தமாக உள்ள தெய்வீக ஏற்பாட்டின்படி உள்நோக்கமற்ற தவறுகளும், மீறுதல்களும் பாவங்கள் என்று நமக்கெதிராக குற்றப்படுத்த முடியாது. அதற்கு பதிலாக, நம் மாபெரும் பிரதான ஆசாரியரிடத்தில் அவரது விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தின் புண்ணியங்கள் மூலமாக நமது விண்ணப்பம் ஏறெடுக்கப்படும்போது, சுத்திகரிக்கப்பட்டு, தூய்மையாக்கப்படுவோம். இவ்வாறாக, இயேசுகிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் மூலமாக, நம் கர்த்தர் எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் நம்மை சுத்திகரிக்கிறார். நம் மாம்சத்தின் அபூரணங்களை உணர்ந்திருப்பதனால், நாம் மன்னிப்புவேண்டி தொடர்ச்சியாக விண்ணப்பங்களை ஏறெடுக்கும்போது, பாவத்திலிருந்து நம்மை சுத்தமாக்கி பாதுகாக்கிறார்.

எதிராளியின் ஒரு நயவஞ்சகமான கண்ணி

இந்த நிருபத்தில் அப்போஸ்தலர் தொடர்ந்து எழுதுகையில், பாவம் என்ற வார்த்தையை மேலே கூறப்பட்டதிலிருந்து வேறுபட்ட உணர்வில் கூறுகையில், “அவரில் நிலைத்திருக்கிற எவனும் பாவஞ்செய்கிறதில்லை. பாவஞ்செய்கிற எவனும் அவரைக் காணவுமில்லை, அவரை அறியவுமில்லை... பாவஞ்செய்கிறவன் பிசாசினால் உண்டாயிருக்கிறான்.. தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்யான், ஏனெனில் அவருடைய வித்து அவனுக்குள் தரித்திருக்கிறது; அவன் தேவனால் பிறந்தபடியினால் பாவஞ்செய்யமாட்டான்”. மேலும் அவர் கூறுகிறார்; “தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவஞ்செய்யானென்று அறிந்திருக்கிறோம்; தேவனால் பிறந்தவன் தன்னைக் காக்கிறான்; பொல்லாங்கள் அவனைத்தொடான்” – 1யோவா3:6–9; 5:18.

அப்போஸ்தலர் இந்த வசனப்பகுதிகளில், “பாவம்” என்ற வார்த்தையை அதன் முழுமையான அல்லது துல்லியமான உணர்வில் உபயோகப்படுத்துகிறார். இதன் அர்த்தமானது, மனப்பூர்வமான பாவம், பகிரங்கமான பாவம், உள்நோக்கமற்ற பாவம் என்பவையாகும். இவை குணத்தில் குறைபாடுகளோ அல்லது பிழைகளோ அல்ல. பெரும்பாலும் அல்லது முழுமையாக

இது முன்னோர்களின்மூலம் சுதந்தரித்துக்கொண்ட மாம்சத்தின் அபூரணங்களேயாகும். அப்போஸ்தலர் நமக்கு உறுதியளிக்கிறபடி, கர்த்தருடைய ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறவன், பரிசுத்த ஆவி மற்றும் சத்திய ஆவியைப் பெற்றபின், பாவத்துக்கு இணங்கி மனப்பூர்வமாகவோ, அறிந்தோ, உள்நோக்கத்தோடோ அதில் ஈடுபட மாட்டான். சத்தியத்தை அறியும் அறிவைப் பெற்றபிறகு, பாவத்தை நேசிக்கிறவர்களாக, அதை மனப்பூர்வமாக செய்கிறவர்களாக அதை அங்கீகரிக்கின்ற அனைவரும், இருளின் பிள்ளைகளாவர். இவர்கள் இருளை நேசிப்பதன்மூலம், சாத்தானின் குணத்தை அல்லது அவனது ஆவியை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

சகோதரருக்கு செய்யும் அநீதி மன்னிக்க முடியாதது

அநேகரின் மனதில் எழும் முதல் எண்ணம் என்னவாக இருக்குமெனில், “அந்தப் பாவத்தை செய்யும் அபாயத்தில் நான் இல்லை; ஏனெனில் நான் மனப்பூர்வமாக உள்நோக்கத்தோடு சதித்திட்டம் செய்யும்படியான பாவம் எதுவும் செய்வதில்லை என்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்”. ஆனால் பிரியமான நண்பர்களே, பாவங்கள் நம்மேல் வருவதற்கு ஒருவழி உண்டு என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அது ஆரம்பத்தில் ஒரு மனப்பூர்வமான பாவமாக இராதிருக்கலாம், ஆனால் பின்னாளில் மனப்பூர்வமான பாவமாக மாறக்கூடும். உதாரணமாக, எந்த யீறுதலுக்கும் உட்படும்போது, நம் சித்தம் – ஒன்றில் மொத்தமாகவே அறியாமையிலிருந்திருக்கும் அல்லது நம் சித்தத்தின் ஒருபகுதி எதிர்ப்புக் காண்பிக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும், இது ஒரு முழுமையான, மனப்பூர்வமான, வேண்டுமென்றே செய்யும் பாவமாக பின்னாளில் மாறக்கூடும். அந்தக் காரியத்தைக்குறித்து, சத்தியத்தின் தெளிவான அறிவை நாம் அடைந்திருந்து, அதற்காக கர்த்தரிடத்தில் மனம் வருந்த தவறியிருப்போம். நம் உடன் சிருஷ்டிப்புக்களிடத்தில் நம்முடைய ஆற்றலைக்கொண்டு தவறுசெய்திருப்போம். இவ்வாறு தெளிவாகவும் முழுமையாகவும் புரிந்தபிற்பாடு, பாவத்துக்கு ஒப்புதல் தெரிவித்தால், ஏனெனில் அப்பாவத்தை செய்தநேரத்தில் நாம் அதைக்குறித்த அறியாமையிலிருந்ததால், அந்தப்பிழையை திருத்த மறுத்து, இப்படியாக பாவத்துக்கு அறிவுப்பூர்வமாக சம்மதித்து, மனப்பூர்வமான பாவமாக தோற்றமளிக்கும்படி இது உண்டாகும்.

காரியத்தை இக்கோணத்தில் பார்க்கும்போது, தேவபிள்ளைகள் தங்கள் சிந்தைகளில் சிறிதளவு அநீதி அல்லது அசத்தியத்தை ஒருவருக்கொருவரோ அல்லது மற்ற எவரிடமோ அனுமதிக்கக்கூடாது. நம் கர்த்தரின் கட்டளையில் இந்த கருத்தின் சாரம் காணப்படுகிறது;

“ஆகையால் நீ பலிபீடத்தினிடத்தில் உன் காணிக்கையை செலுத்தவந்து, (கர்த்தருக்குச் செலுத்த நாம் ஏதாவது உண்டானால், ஊழியமோ அல்லது தேவனுக்கு ஆராதனை செய்யவோ, அல்லது தொழுதுகொள்ளவோ அல்லது நன்றிகூறவோ) உன்பேரில் உன் சகோதரனுக்குக் குறைவு

உண்டென்று அங்கே நினைவுகூறுவாயாகில் (உன் வார்த்தையாலோ, சிந்தனையாலோ அல்லது செய்கையாலோ பிறனுக்கு நீ தீங்கிழைத்திருப்பதை) அங்கேதானே பலிபீடத்தின் முன் உன் காணிக்கையை வைத்துவிட்டுப்போய் (பிறருக்கு எதிராக உங்கள் இருதயத்திலோ, அல்லது வெளிப்படையாகவோ அநீதி இழைத்திருப்பதை உணரும்போது, தேவனால் இது அங்கீகரிக்கப்படும் என்று எண்ணாதிருந்து) முன்பு உன் சகோதரனோடே ஒப்புரவாகி, பின்பு வந்து உன் காணிக்கையைச் செலுத்து” –மத்5:23,24.

மனப்பூர்வமாகப் பாவம் செய்தோரைக் குறித்துக் கூறுகையில், அப்போஸ்தலர் பவுல் மிக பலம் வாய்ந்த, உருவகமான மொழியை உபயோகிக்கிறார். அவர்கள் பாவத்திற்கு எதிராயிராமல், இருதயத்தில் எந்தளவு அதோடு இணக்கமாயிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் தேவகுமாரனை எதிர்த்து நிற்பாராவர். அவர் பாவத்தின் ஒவ்வொரு தன்மைக்கும் விலகி, அதற்கு இரங்காமல், நம்மை சாபத்திலிருந்தும் அதன் வல்லமையிலிருந்தும் மீட்பதற்காக தம் ஜீவனைக் கையளித்தார். அப்படிப்பட்ட மனப்பூர்வமான பாவிடிகள், கிறிஸ்துவின் பகைவர்களாக மதிப்பிடப்பட்டாலும், அவர்கள் அவரது நன்மையையும், அன்பையும் உருவகமாக அவரது இரக்கத்தையும், தயவையும் அதோடுகூட அவரது நீதியின் அறிவுரைகளையும் அவர்களது காலின்கீழ் மிதித்தனர். அவர்கள் ஒருமுறை பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட காரணத்தினால், கர்த்தரது விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினாலும், பாவத்திலிருந்து சுத்திகரிக்கும் அதன் தன்மையின் விளைவாகவும், அவர்கள் ஒருமுறை பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் தற்போது, அவர்கள் பாவத்துக்கு இசைவாக திரும்பினது, ஒப்புரவாக்கும் இரத்தத்தை புறக்கணித்துவிட்டதையும், அது பரிசுத்தமானதல்ல, பொதுவான ஒன்றே என்று எண்ணினதையும் குறிப்பாகச் சொல்கிறது. பாவத்தின் நுகத்திலிருந்தும், அதன் தண்டனையாகிய மரணத்திலிருந்தும் விடுதலையாக்கினபிறகு, கர்த்தருடைய ஜனங்களாக, நித்திய ஜீவகிரீடத்தை அடையவேண்டிய இவர்கள், தெய்வீக தயவின் ஆவியை அவமரியாதை செய்தனர் –எபி10:26–29.

பாவத்தை அறிக்கையிடுதல் மன்னிப்பின் முன்நிகழ்வு

நம் திறவுகோல் வசனத்தில் காணப்படுகிற, “பாவம்” என்ற வார்த்தையின் மற்றொரு பயன்பாட்டை நாம் கருத்தாய் கவனிப்போமாக. தேவனுடைய ஜனங்கள் தங்கள் அழிவுக்குரிய சரீரங்களில் குடி கொண்டுள்ள தவறுகள் மற்றும் அபூரணங்களுக்கு எதிராக போராடுவதற்கு இந்த பாவம் என்ற வார்த்தையின் நிபந்தனைகளைப் பொருத்திப்பார்க்கும்பொழுது, அவற்றை தங்கள் சரீரங்களிலிருந்து அகற்றத் தேடுகின்றனர். இதற்கெதிராக இவர்கள் தொடர்ந்து நல்ல போராட்டத்தைப் போராடி, தம் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தால் விலைக்கு வாங்கினவர் மூலமாக, ஜெயங்கொண்டோராயும், முற்றிலும் ஜெயங்கொண்டோராயும் விளங்குகின்றனர். சிலர், தாங்கள் ஏதாகிலும் குற்றங்களை வைத்திருக்கிறோம் என்ற மிதமிஞ்சிய நிலைக்குச் சென்று, தங்களையே வஞ்சித்துக்கொண்டு, எதிராளியின் கண்ணிக்குள் சிக்கிக்கொள்கின்றனர் என்றும்,

இவ்வாறு இவர்கள் கர்த்தரை மறுதலிக்கும் அபாயத்திலிருக்கின்றனர் என்றும் அப்போஸ்தலர் அறிவுறுத்துகிறார்.

அவர்கள் தேவபக்தியாய் ஜீவிக்க தேடுவார்களானால், அது என்ன மாற்றங்களை உருவாக்கும்? அவர்கள் பரிபூரணமாக ஜீவிப்பதாக உரிமை பாராட்டுவார்களா, அல்லது தாங்கள் அபூரணர் என்று உணர்ந்துகொண்டு, விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தின்மூலமாக தொடர்ந்து சுத்திகரிக்கப்பட விண்ணப்பிக்கிறார்களா? என்று கேட்கக்கூடும். இது மாபெரும் வித்தியாசத்தை உண்டாக்கும் என்று நாம் பதில் உரைக்கிறோம். நமது பாவங்களை அறிக்கையிட்டால் மட்டுமே அவைகள் மன்னிக்கப்படும். இதன் விளைவாக தங்களிடம் எந்த பாவங்களோ தவறுகளோ அபூரணங்களோ இல்லை என்று மறுப்பவர்களுக்கு, பெரும் சுமையாக அவர்களது பாவங்களும் குறைபாடுகளும் மன்னிக்கப்படாமலும், நீக்கப்படாமலும் அவர்களுக்கு எதிராக குற்றஞ்சுமத்தப்படும். இதன் காரணமாக, விகவாச வீட்டாருக்கென ஏற்றவேளை ஆகாரமாக அவரது வசனத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற தேவ ஞானம் மற்றும் அன்பின் அகலம் நீளம் ஆழம் உயரம் ஆகியவற்றுக்குள் நடத்தப்படும் பரிசுத்த ஆவியின் கீழ், ஒளியின் பாதையில் முன்னேறிச் செல்வதற்கு தகுதியற்றவர்களாகின்றனர்.

இவ்வாறு விகவாசம் மற்றும் நடக்கைக்கு ஒரே சரியான வழிமுறையே உண்டு என்று நாம் காண்கிறோம். இதில் கர்த்தரோடு நாம் ஒரு முழுமையான ஐக்கியத்தை அடையமுடியும். மற்ற வழிமுறையை தெரிந்தெடுப்போர், தேவனை ஒரு பொய்யராக ஆக்குகின்றனர். அவரும் அவர்களோடு எந்த ஐக்கியமும் வைக்கமுடியாது, மாறாக அவர்களது சொந்த வழியாகிய இருளில் நடக்கும்படி விட்டுவிடுவார். தெய்வீக நியமனமும், அங்கீகாரமும் பெற்ற ஒரே வழியில் குற்றங்களை அறிக்கையிட்டு, அவற்றை ஜெயிக்கத்தேடுகின்றனர். ஆகவே அநேகர் இருளிலும், தேவனோடு ஐக்கியமாயிருப்பதற்கான சாட்சியத்தைப்பெறாமல் ஜீவிப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியப்படமுடியுமா?

நாம் பாவம் செய்தால் தண்டனையிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்படும் அலட்சியத்தாலும் தெய்வீக வசனத்துக்கு கவனமாக செவிசாய்க்காமலும் தவறுகளால் ஜெயிக்கப்பட நேரிடும்போது, கர்த்தரிடத்திற்கு சென்று மன்னிப்பை பெறலாம் என்ற எண்ணத்தினை நம்முள் வளர்க்க இவைகள் எழுதப்படவில்லை. இதற்குமாறாக, தெய்வீக தயவின் நிச்சயங்களும், மன்னிக்க சித்தமாயிருப்பதும், நம் இருதயங்களில் இனிமையான ஆதிக்கத்தை செலுத்தி, அதனால் பாவத்தைத் தவிர்க்க அதிக கவனமுள்ளவர்களாய் நம் அனைவரையும் உருவாக்குவதோடு, பரிபூரண வெளிச்சமும், பரிசுத்தமும் இரக்கிறவரோடு ஐக்கியத்தை சீராக வைக்கவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாம் பாவம் செய்யக்கூடாது என்பதற்காகவே இக்காரியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, சுயபெருமையினாலும், சுயநீதியினாலும் சுய நிதானப்பினாலும் கர்த்தருடைய

பார்வையில் அருவருப்பானவர்களாக காணப்படாதபடி இருப்போமாக. அதற்குபதிலாக, நம் பலவீனங்கள் மற்றும் அபூரணங்களிலிருந்து விலகிவிட, தங்கள் மன்னிப்புக்கென கிறிஸ்துவுக்குள்ளான தேவகிருபையை பற்றிக்கொண்டு, பாவத்துக்கு எதிராக நல்லபோராட்டம் போராட கிருபையையும் பலத்தையும் பெறுவோமாக.

திருச்சபைக்கே இப்பாடம் பொருந்தும்

“ஒருவன் (கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவிப்பவன்) பாவஞ்செய்வானானால் நீதிபராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்துபேசுகிறவராயிருக்கிறார்” – 1யோவா2:1. இங்கு, ‘ஒருவன்’ என்ற வார்த்தை, கிறிஸ்துவுக்கு புறம்பாயிருப்பவர்களை குறிக்காது. மாறாக, கிருபையின் உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளுக்கும், தகுதிகளுக்கும் உட்பட்டிருப்பவர்களையே குறிக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த நிரும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பிதாவிடம் உலகின் பாவங்களுக்காக பரிந்துபேசுகிறவர் ஒருவருமில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவில்லை. அவரை ஏற்றுக்கொண்டிருப்போருக்கும், பாவத்தை ஜெயிக்கப் போராடுபவர்களுக்கு மட்டுமே அவர் பரிந்துபேசுகிறவராயிருக்கிறார்.

நமது பரிந்துபேசுபவர் தெய்வீக நீதிநியாயத்தின்படி பரிந்துபேசுவருக்கும்மேலாக, பிரதிநிதிக்கும் மேலாக, நமது நலனிலும் நம்மை மன்னிப்பதிலும் ஆர்வமாயிருக்கிறார். அதோடுகூட நமக்காக தம்மையே கையளித்தும் இருக்கிறார். அவர் கல்வாரியில் நமது பாவங்களை நீக்கும் கிருபாதார பலியாக தம்மை ஏற்படுத்தி, அதன் வேலையை நிறைவேற்றி முடித்தார். இதன் காரணமாகவே நாம் தைரியத்தோடு கிருபாசனத்தண்டை வரமுடிகிறது. தேவன் நமக்காக இருக்கிறார் என்று உணர்ந்துகொள்வது மட்டுமேபோதாது, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து நம்மேல் இரங்குகிறார் என்பதும், நமக்கு பரிந்துபேசுபவராகவும், விசேஷமாக அவர் ஏற்கனவே நீதியோடு சேர்ந்து சேமித்துவைத்திருக்கிற பலியின் புண்ணியங்களை விசேஷமாகப் பரிந்துகொள்ளவும், பிதாவின் நிபந்தனைகளுக்கு அவர்கள் கீழ்ப்படிவதன்மூலம் அவரை நேசித்து, அவருக்கு கீழ்ப்படிகிறவர்கள் அனைவருக்கும் அவர் முழுமையாக தம் தகுதியை அளிக்கிறார்.

ஆனால் அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார்; “நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்திசெய்கிற கிருபாதார பலி அவரே. நம்முடைய பாவங்களை மாத்திரமல்ல (திருச்சபையின் பாவங்கள்), சர்வலோகத்தின் பாவங்களையும் நிவிர்த்திசெய்கிற பலியாயிருக்கிறார்” – 1யோவான்2:2.

இதன் அர்த்தம் என்ன? அவர் முழு உலகிற்காகவும் பரிந்துபேசுகிறவராக இருக்கிறாரா? இல்லை. சத்தியத்தினிடத்திற்கும், பரிசுத்தமாகுதலுக்கும் உலகம் அழைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. தற்கால யுகத்தின்போது, “பிதா ஒருவனை இழுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் ஒருவனும் கிறிஸ்துவண்டை வரமுடியாது” தற்காலத்தில் கேட்கும்செவியை உடையோரை தன் பக்கம் இழுக்கும் வல்லமையை சத்தியம்

பெற்றுள்ளது. ஆனால் பெருந்திரளான உலக மனுக்குலமோ தேவகிருபையைக்குறித்தும் கிறிஸ்துவவுக்குள் எல்லோருக்கும் அளிக்கப்படுகிற மன்னிப்பைக்குறித்தும், அவரது கிருபாதாரபலியைக் குறித்தும் எந்தவகையிலும், ஒருபோதும் அறிந்திருக்கவில்லை. மெய்யாகவே, விசேஷித்தவர்களாகிய சிறுகூட்டம் மட்டுமே, “கர்த்தர் கிருபையுள்ளவர் என்பதை ருசிபார்த்திருக்கிறார்கள்”.

ஆயினும் கிருபாதாரபலியானது முழு உலகத்தின் பாவங்களையும் போக்குவது எவ்வளவு நிச்சயமோ, மனுக்குல சந்ததியின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் உண்மையின் அறிவை அடையும்படிக்கு கொண்டுவரப்படுவதும் அவ்வளவு நிச்சயமாயிருக்கிறது. ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள ஆசீர்வாதங்களை பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பை அவனவன் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்த இலக்கை எட்டவே மாபெரும் ஆயிரவருடயுகம் வாக்களிக்கப்பட்டிருந்து, அதற்கான ஆயத்தவேலைகள் நடைபெற்றுவருகிறது. பூமியின் அனைத்துக் குடும்பங்களும் ஆசீர்வாதிக்கப்படும் அந்த யுகத்தைக்குறித்தே, கர்த்தர் தீர்க்கதரிசி மூலமாக பிரகடனப்படுத்துகையில், அந்நாளில் குருடரின் கண்கள் திறக்கப்பட்டு, செவிடரின் செவிகள் திறவுண்டுபோம்” என்கிறார். அக்காலகட்டத்தைக்குறித்து கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து; “நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும்போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக்கொள்வேன்” என்று வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது புண்ணியத்தினால் முழு உலகத்தின் பாவங்களுக்காக கிருபாதாரபலியாகவும், பாவிவாரணபலியாகவும் அவர் உயர்த்தப்பட்டார். இதனால் நமது மகிமையடைந்த கர்த்தர் உலகினை நியாயநீர்க்கும் நியாயாதிபதியாகும் சிலாக்கியம் அடைந்து, அவரிடத்தில் இருதயப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதலைக் காண்பிப்பவர்களுக்கு பாவமன்னிப்பையும், ஒப்புரவாக்குதலையும், திரும்பக்கொடுத்தலையும் அளிக்கிறார். “அந்தத் தீர்க்கதரிசியின் சொற்கேளாதவனெவனோ, அவன் ஜனத்திலிராதபடிக்கு நிர்மூலமாக்கப்படுவான்” – அப் 3:23.

கீழ்ப்படிதலுக்கான பரீட்சை

தற்போது பிதாவினால் இழுக்கப்படுவது கட்டாயத்தினால் அல்ல, மாறாக சத்தியத்தை அறிகிற அறிவின் மூலமாக நெருக்கப்படுவதனாலேயே ஆகும். அவ்வாறே, உலக மனுக்குலம் ஆயிரமாண்டு யுகத்தில் கூட்டி சேர்க்கப்படுதலும் வலுக்கட்டாயமானதல்ல. மாறாக, நீதி மற்றும் சத்தியத்தின் ஆதிக்கத்தால் நீதியை நேசிக்கும்படி நெருக்கப்படுவதனால் மாத்திரமே இவ்வாறு நீதியின் வெகுமதியாகிய நித்தியஜீவனை அடைவர்.

மிகவும் கணிசமான எண்ணிக்கையுடையோர் தேவனைக்குறித்த உள்ளார்ந்த அறிவினை பெற்றிருப்பதாக தவறாக உரிமை பாராட்டுகிறார்கள் என்று, அப்போஸ்தலர் நம் ஆதார வசனங்கள் எழுதப்பட்ட நிருபத்தில் அறிவுறுத்துவதாகத் தோன்றுகிறது. இதனிமித்தமாகவே எளிமையும் எதார்த்தமுமாக நமக்கு அறிவுறுத்திப்பேசுகிறார்; “ அவரை அறிந்திருக்கிறேன்

என்று ஒருவன் சொல்லியும் அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளாதவன் பொய்யனாயிருக்கிறான். அவனுக்குள் சத்தியமில்லை” (1யோவா2:4). இங்கு தேவனை அறிகிற அறிவைப்பற்றி மட்டுமே அப்போஸ்தலர் பொருள்படுத்தி பேசவில்லை, மாறாக, அவரோடு ஐக்கியப்படவும் நட்புறவு கொள்வதற்கேதுவான உள்ளார்ந்த தேவஅறிவையே குறிப்பாகப் பேசுகிறார் என்பது வெளிப்படையாய்த் தெரிகிறது. நாம் கர்த்தருக்குள் புதுசிருஷ்டிகளாக இருக்கிறோமா ? இல்லையா என்றும், தேவஅன்பு நம்முள் எந்தளவு வளர்ந்திருக்கிறது என்றும் நம்மைநாமே நிதானிக்கும்படி அப்போஸ்தலர் நமக்கு பரீட்சை ஒன்றை கொடுக்கிறார். அந்த பரீட்சை கீழ்ப்படிதலேயாகும். எந்தளவு கர்த்தருடைய வார்த்தையை நாம் கடைப்பிடிக்கிறோமோ, அதே அளவுக்கு தேவஅன்பு நம்முள் பூரணப்பட்டிருக்கும். நாம் கிறிஸ்துவின் சிந்தையை, பரிசுத்தஆவியை, தேவஆவியை அடைந்திருந்தோமானால், நம் ஆற்றலின் தன்மைக்கேற்ப அவருக்கு பிரியமானவைகளையும், அவரது சித்தத்தையும் செய்யும் காரணியாக நம்மை இயக்குவிக்கும்.

இந்த ஆற்றல் வருடாவருடம் தொடர்ச்சியாக வளரவேண்டும். நமக்கு புது உயிர்த்தெழுதலின் சரீரங்கள் கொடுக்கப்பட்டு, ஆவிக்குரிய சரீரத்துக்கு மாற்றமடையும்வரை நாம் பரிபூரணரானதற்கான நம்பிக்கையை அடையமுடியாது. இருந்தபோதிலும், மாம்சத்தின் அபூரணத்தன்மைகள் நம்முள் இருப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், நம் மாம்சத்தில் பூரணத்தன்மை குடிகொண்டிருக்காது என்பதை அறிந்தவர்களாக, நம் தவறுகளை அறிக்கையிட்டு, அவரது மன்னிப்பைப்பெறவும், நமது பிரயாணத்தின் இறுதிவரைக்கும் பாவத்திலிருந்து நம்மை தொடர்ந்து சுத்திகரித்துக்கொண்டு, நம் சிந்தைகளின் ஆவியில் கர்த்தரோடு மிக நெருக்கமாக நம்மைக் காத்துக்கொண்டு, அவரோடு தொடர்ச்சியான ஐக்கியம்அடையும்படி நாடுவோமாக!